

Udskrift af dombogen

DOM

afsagt den 28. november 2011 i sag nr. BS 150-987/2011:

mod

Forsikring A/S

(

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag, der er anlagt den 11. juli 2011, vedrører sagsøger, krav mod sagsøgte, Forsikring A/S, på erstatning for erhvervsevnetab efter en færdselsulykke den 24. februar 2003. Kravet er opgjort til 2.639.812,50 kr.

Retten har den 29. august 2011 besluttet at udskille spørgsmålet om forældelse til særskilt behandling og afgørelse, jf. retsplejelovens § 253, stk. 1 og 2, og der tages ved denne dom således alene stilling til, hvorvidt krav er forældet.

har nedlagt påstand om, at sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der ikke er indtrådt forældelse af hans krav på erstatning for erhvervsevnetab efter en ulykke den 24. februar 2003.

Forsikring A/S har påstået frifindelse.

Oplysningerne i sagen

Denne dom indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a, stk. 2. Der er ikke under hovedforhandlingen afgivet forklaringer.

Ingen af parterne er momsregistreret.

Parternes synspunkter

har i sit påstandsdokument anført bl.a. følgende:

"Overordnet gøres vedrørende forældelse gældende, at sagsøgers krav på erstatning for erhvervsevnetab ikke er forældet, idet forelæggelse for Arbejdsskadestyrelsen medfører foreløbig afbrydelse af forældelse, jf. forældelseslovens § 21, stk. 3. Videre gøres gældende, at forældelse i sådanne tilfælde som følge af bestemmelsens henvisning til

forældelseslovens § 21, stk. 2, først indtræder indtil 1 år efter Arbejdsskadestyrelsens vejledende udtalelse foreligger.

Det gøres gældende, at Arbejdsskadestyrelsen i tilfælde, hvor der indhentes vejledende udtalelse i medfør af erstatningsansvarslovens § 10, er omfattet af forældelseslovens § 21, stk. 3, idet bestemmelsen ifølge lovtæksten omfatter private *"klagenævn, ankenævn eller lignende"*.

Klagenævnsbegrebet i forældelseslovens § 21, stk. 3 er således bredt afgrænset.

Det bemærkes, at sager, hvor Arbejdsskadestyrelsen bliver anmodet om en vejledende udtalelse efter erstatningsansvarslovens § 10, behandles af et særskilt kontor i styrelsen – det såkaldte P-kontor – som alene beskæftiger sig med afgivelse af vejledende udtalelser i private erstatningssager efter erstatningsansvarslovens regler.

Arbejdsskadestyrelsen opkræver i forbindelse med udtalelser, der indhentes efter erstatningsansvarslovens § 10, betaling i form af et gebyr for sit arbejde.

Styrelsens udtalelse efter erstatningsansvarslovens § 10 er vejledende, og således ikke bindende for sagens parter.

Endvidere følger styrelsen i forbindelse med afgivelse af vejledende udtalelse efter erstatningsansvarslovens § 10 ikke forvaltningslovens regler, idet der eksempelvis ikke – som i arbejdsskadesager - foretages partshøring over oplysninger, styrelsen kommer i besiddelse af i forbindelse med sagens behandling.

De karakteristika, som kendetegner et privat klagenævn eller lignende er således til stede i de tilfælde, hvor Arbejdsskadestyrelsen afgiver vejledende udtalelse efter erstatningsansvarslovens § 10.

Det gøres gældende, at sagsøgtets synspunkt om, at indhentelse af en fornyet vejledende udtalelse ikke skulle afbryde forældelse foreløbigt efter forældelseslovens § 21, stk. 3 helt savner hjemmel i forældelsesloven og lovens forarbejder.

Det forhold, at Arbejdsskadestyrelsen allerede inden sagens anlæg har afgivet flere vejledende udtalelser betyder ikke, at forældelsesfristen ikke afbrydes foreløbigt ved en genforelæggelse for Arbejdsskadestyrelsen, som i øvrigt er sket på sagsøgtets egen foranledning med sagsøgers accept.

Idet sagsøgte har undladt at tilbagekalde den seneste forelæggelse for Arbejdsskadestyrelsen, som sagsøgte anførte i sagens bilag D, har sagsøger med rette forventninger afventet den vejledende udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen.

Sammenfattende gøres således gældende, at sagsøgers krav for så vidt

angår erstatning for erhvervsevnetab ikke er forældet, jf. forældelseslovens § 21, stk. 3."

har endvidere gjort gældende, at Forsikring A/S' anmodning af 9. februar 2009 om en fornyet udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen er udtryk for en forhandling mellem parterne som nævnt i forældelseslovens § 21, stk. 5.

_ Forsikring A/S har i sit påstandsdokument anført bl.a. følgende:

"Det kan lægges til grund, at den af sagsøger oprindeligt anlagte sag blev hævet den 1. marts 2010. Sagen var berammet til hovedforhandling den 23. marts 2010.

Ved stævning af 13. juli 2011 er sagen blevet anlagt på ny. Det kan efter sagsøgte opfattelse lægges til grund som ubestridt, at der er tale om den helt samme sag omhandlende det samme krav.

Det bestrides, at forældelseslovens § 21, stk. 3, jf. stk. 2, finder anvendelse i en situation som den foreliggende.

Arbejdsskadestyrelsen, som organ, er ikke omfattet af § 21. Der er tale om en privat erstatningssag, og Arbejdsskadestyrelsens vejledende udtalelser afgives ikke af styrelsen som offentlig myndighed i stk. 2's forstand eller som privat klagenævn i stk. 3's forstand.

Hvis Retten når frem til, at Arbejdsskadestyrelsen er omfattet af § 21, gøres det gældende, at forældelsesfristen ikke afbrydes foreløbigt ved en genforelæggelse for Arbejdsskadestyrelsen. Der forelå således allerede (bilag 21) en udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen, som det oprindelige og nuværende krav er baseret på. Det er ubestridt, at det krav, som er baseret på denne udtalelse, blev afvist før den oprindelige sag blev anlagt.

Derudover blev forældelsesfristen allerede afbrudt ved det oprindelige sagsanlæg, og genforelæggelsen skete på sagsøgtes foranledning.

Det var sagsøgtes forventning, at Arbejdsskadestyrelsen, på baggrund af Retslægerådets udtalelse, ville nå frem til, at ménet var under 5 % og erhvervsevnetabet under 15 %. Genforelæggelsen var dermed alene et led i sagsøgtes bestræbelser på at imødegå en diskussion om hvis vurdering af årsagssammenhæng, der skulle lægges til grund – Retslægerådets eller Arbejdsskadestyrelsens.

Sagen blev hævet, selvom sagen med sagsøgers advokaters viden var blevet genforelagt for Arbejdsskadestyrelsen.

At Arbejdsskadestyrelsen sidenhen har fastholdt sin vurdering, og således tilsyneladende har en anden opfattelse end Retslægerådet, ændrer ikke herved, smh. FED1994.1557V.

De hensyn, der ligger bag § 21, stk. 3, jf. stk. 2, gør sig således ikke gældende her. (...)

At sagsøgers advokat har taget forbehold for at anlægge sagen på ny, kan ikke tillægges betydning i forældelsesmæssig sammenhæng, hvortil kommer, at der ikke er fremkommet nye oplysninger i sagen.

Det forhold, at sagsøgers daværende advokat tog et forbehold, må derimod kunne tages til indtægt for, at han var klar over, at man kunne risikere at blive mødt med synspunkter om passivitet og/eller forældelse. (...)"

Parterne har under hovedforhandlingen uddybet disse synspunkter.

Rettens begrundelse og afgørelse

Det er ubestridt, at den foreløbige afbrydelse af forældelsen af krav i medfør af forældelseslovens § 20, stk. 1, som følge af den tidligere retssag om kravet, var ophørt, da denne sag blev anlagt den 11. juli 2011.

Forsikring A/S' anmodede med indforståelse under den tidligere retssag, ved brev af 9. februar 2009 til Arbejdsskadestyrelsen, om en fornyet udtalelse om bl.a. erhvervsevnetabsprocent under henvisning til Retslægerådets udtalelse af 29. december 2008. hævdede ved brev af 1. marts 2010 den tidligere retssag. Af uoplyste årsager tilbagekaldte Forsikring A/S ikke i den anledning sin anmodning om en fornyet udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen, der således - uden mellemliggende kontakt til parterne - fremkom med en fornyet udtalelse af 31. januar 2011, der derefter gav anledning til anlæg af denne sag.

Det spørgsmål, retten herefter skal tage stilling til er, hvorvidt Forsikring A/S' anmodning - fremsat på et tidspunkt, hvor der som følge af den tidligere retssag var sket foreløbig afbrydelse af forældelsen - er, eller kan sidestilles med, en indbringelse for et privat klagenævn, ankenævn eller lignende som nævnt i forældelseslovens § 21, stk. 3, og derfor medfører en tillæggsfrist efter lovens § 21, stk. 2, 1. pkt., således, at forældelse først ville indtræde 1 år efter styrelsens fornyede udtalelse af 31. januar 2011 - inden for hvilken periode denne sag er anlagt.

Forældelseslovens § 21, stk. 3, omhandler efter sin ordlyd indbringelse for klagenævn, ankenævn og lignende, der er oprettet på privatretligt grundlag, mens § 21, stk. 2, omhandler indbringelse for forvaltningsmyndigheder samt Folketingets Ombudsmand. Arbejdsskadestyrelsen er ikke et nævn, herunder klage- eller ankenævn, er ikke oprettet på privatretligt grundlag og afgiver ikke vejledende udtalelser i medfør af erstatningsansvarslovens § 10 på grundlag af en klage.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 21, stk. 3, bl.a., at bestemmelsen omfatter alle typer af private klagenævn, og det bemærkes, at Forbrugerklagenævnet som administrativ myndighed er omfattet af lovens § 21, stk. 2.

Retten finder på denne baggrund, at lovens forarbejder ikke giver holdepunkter for - i strid med bestemmelsens ordlyd - at antage, at en anmodning til Arbejdsskadestyrelsen om en vejledende udtalelse er omfattet af lovens § 21, stk. 3, eller dennes analogi. Det forhold, at Arbejdsskadestyrelsen i medfør af erstatningsansvarslovens § 10 er forpligtet til at afgive vejledende udtalelser og i arbejdsskadesikringslovens § 81 har hjemmel til at opkræve et gebyr herfor, kan ikke medføre et andet fortolkningsresultat.

Efter det anførte giver sagsforløbet ikke grundlag for at fastslå en tillægsfrist efter forældelseslovens § 21, stk. 2, 1. pkt., og da retten endvidere finder, at

Forsikring A/S' anmodning til Arbejdsskadestyrelsen under en verserende retssag ikke kan sidestilles med forhandlinger mellem parterne som nævnt i forældelseslovens § 21, stk. 5, var krav på erstatning for erhvervsevnetab forældet, da denne sag blev anlagt. Forsikring A/S skal derfor frifindes.

Sagsomkostninger fastsættes efter sagens værdi og udfald samt det omtvistede spørgsmåls begrænsede omfang som anført neden for. Beløbet modsvarer udgift til advokatbistand inkl. moms.

Thi kendes for ret:

Forsikring A/S frifindes.

Inden 14 dage skal til Forsikring A/S betale sagsomkostninger med 50.000 kr., der forrentes efter rentelovens § 8 a.

Henrik Gjørup

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Horsens den 28. november 2011.

Ditte Maria Nørgaard, overassistent